

Een verhaal voor kleuters aanpassen (vereenvoudigen of verrijken)

Soms is het noodzakelijk om een verhaal te vereenvoudigen. Dit kan je door vrij te vertellen en daarbij een aantal aanpassingen te doen. Je laat details weg. Je maakt zinnen korter. Je maakt van samengestelde zinnen enkelvoudige zinnen. Je maakt de taal eenvoudiger. Je gebruikt minder bijvoeglijke naamwoorden. Je vervangt persoonlijke voornaamwoorden meer door namen.

Anderzijds kan je een verhaal op taalvlak uitdagender maken. Je kan de tekst verrijken door zaken die te zien zijn op de prenten te verwoorden. Je hebt oog voor detail en je verwoordt dit ook. Je kan zinnen toevoegen of complexer te maken. Je gebruikt een rijkere woordenschat, met ook minder bekende woorden.

Hieronder kan je een voorbeeld vinden. Eerst vind je de oorspronkelijke tekst, vervolgens de vereenvoudigde versie, tot slot de verrijkte versie.

1. Originele versie: Landa, N., & Warnes, T. (2013). **Sorry!** Utrecht: Veltman Uitgevers.

Prent 1

Beer en Konijn waren de beste vrienden van de hele wereld. Ze woonden in hun Beer-Konijnhuis. Ze maakten hun Beer-Konijnneten in hun Beer-Konijnkeuken. Konijn kon goed paddenstoelen bakken. Beer was beter in honingkoekjes maken.

Prent 2

's Nachts sliepen ze in hun Beer-Konijnstapelbed. Konijn sliep onder. Beer sliep boven, omdat hij beter kon klimmen.

's Zomers woonden ze in hun boomhut. Konijn las Beer verhalen voor, want Konijn was de beste in voorlezen. Het was geweldig om een goede vriend te zijn en een goede vriend te hebben.

Prent 3

Op een zomerse morgen zag Konijn iets glimmen en glanzen in de zon. 'Kijk, Beer!' zei hij. 'Wat is dat daar beneden?'

Beer liet Konijn in de mand naar beneden zakken en klom uit de boom. Ze renden naar het vreemde ding.

Prent 4

Beer stond over het ding gebogen en bekeek het eens goed. Hij had nog nooit zoiets moois gezien!

'Kijk nou!' zei hij. 'Het is een foto van mij! Moet je mijn pluizige berenoren eens zien!'

Konijn pakte het ding en keek ernaar. 'Nietes,' zei hij. 'Het is een foto van mij! Zie je mijn mooie lange oren niet?'

Prent 5

‘Jij snapt er niks van,’ zei Beer en hij greep het glimmende ding. ‘Dat zijn kleine, ronde, pluizige berenoren. Dit is mijn foto!’

Konijn graaide en Beer sjoerde en Konijn duwde en Beer trok. En samen scheurden ze het glimmende ding doormidden.

Prent 6

Toen liepen ze allebei boos weg ... ieder met hun eigen kleine stukje foto.

Prent 7

Konijn was woedend! Hij stampte naar het Beer-Konijnhuis en sloeg de deur dicht. Toen hing hij het glimmende ding aan de muur, zodat hij ernaar kon kijken en vol trots zei hij: ‘Wat een prachtige lange oren!’

Toen ging hij naar bed. Wat kon hij anders doen, zo helemaal alleen in het Beer-Konijnhuis?

Prent 8

Intussen klom boze Beer in de boomhut en hing zijn stukje glimmend ding aan de muur. Hij ging op de bank zitten en keek bewonderend naar zichzelf en zijn ronde, pluizige oren.

Toen keek hij naar beneden naar het Beer-Konijnhuis. ‘Zo’n vriend hoef ik niet meer,’ mopperde hij.

Prent 9

Het werd avond en het werd nacht. Maar Konijn kon niet slapen en hij was ook niet meer boos. ‘Wat stom van mij!’ zuchtte hij. ‘Wat zou het fijn zijn als Beer hier was, dan kon ik hem een mooi verhaaltje voorlezen.’

Boven, in de boomhut, staarde Beer naar de maan. Hij was verdrietig en voelde zich alleen, net als Konijn. Wat kan ik doen om ervoor te zorgen dat Konijn weer gelukkig wordt en weer mijn vriendje wil zijn? dacht hij.

Prent 10

Toen kreeg Beer een idee. Hij pakte zijn stukje van het glimmende ding en klom naar beneden.

Zachtjes trippelde hij naar het Beer-Konijnhuis.

Maar Konijn lag ook niet in bed. Hij stond buiten, met zijn kleine stukje glimmend ding in zijn hand.

Prent 11

Toen hij Beer zag, liep hij naar hem toe en fluisterde: ‘Sorry, Beer. Jij mag mijn foto hebben!’ ‘Nee, hoor. Ik moet sorry zeggen!’ zei Beer en hij gaf zijn stukje foto aan Konijn.

Ze gingen bij elkaar zitten en keken naar de glimmende stukjes foto. En wat zagen ze toen ... ?

Prent 12

... een foto van hen allebei!

‘Prachtig!’ zeiden Beer en Konijn blij.

2. Vereenvoudigde versie van hetzelfde verhaal: Landa, N., & Warnes, T. (2013). *Sorry!* Utrecht: Veltman Uitgevers.

Prent 1

Beer en Konijn waren de beste vrienden. Ze woonden samen.

Ze maakten eten in hun keuken. Konijn kon goed paddenstoelen bakken. Beer was beter in koekjes maken.

Prent 2

's Nachts sliepen ze in een stapelbed. Dat zijn 2 bedden boven elkaar. Konijn sliep onderaan in het stapelbed. Beer sliep bovenaan.

's Zomers woonden ze in hun boomhut. Konijn las Beer verhalen voor. Ze waren goede vrienden. Dat was fijn.

Prent 3

Op een morgen zag Konijn iets liggen. Het blonk in de zon. 'Kijk, Beer!' zei Konijn. 'Wat is dat?' Konijn kroop in de mand. Beer liet de mand zakken. Zo kon Konijn uit de boom. Ze liepen naar het vreemde ding.

Prent 4

Beer boog voorover. Hij bekeek het ding eens goed. Beer had nog nooit zoiets moois gezien! 'Kijk nou!' zei Beer. 'Het is een foto van mij! Moet je mijn oren zien!'

Konijn pakte het ding af. 'Dat is niet waar,' zei Konijn. 'Het is een foto van mij! Zie je mijn lange oren niet?'

Prent 5

Beer greep het ding. 'Dit is mijn foto!' Konijn en Beer trokken elk aan het ding. Ze scheurden het doormidden. Het was kapot.

Prent 6

Toen liepen ze allebei boos weg ... ieder met hun eigen stukje foto.

Prent 7

Konijn was heel boos! Hij liep stampend naar het huis. Konijn sloeg de deur dicht. Hij hing het ding aan de muur. Konijn keek naar zichzelf: 'Wat een mooie oren heb ik!'

Toen ging Konijn naar bed. Wat kon Konijn anders doen?

Prent 8

Beer was ook boos. Beer klom in de boomhut. Hij hing zijn stukje aan de muur. En ook Beer keek naar zichzelf en zijn ronde oren. Beer mopperde: 'Zo'n vriend zoals Konijn hoef ik niet meer'.

Prent 9

Het werd avond. Konijn kon niet slapen. Konijn was niet meer boos. Hij miste Beer. In de boomhut, keek Beer naar de maan. Beer was verdrietig. Beer voelde zich alleen, net als Konijn. 'Wat moet ik nu doen?' dacht Beer.

Prent 10

Toen kreeg Beer een idee. Hij pakte zijn stukje. Beer klom naar beneden. Beer ging naar Konijn toe. Maar Konijn lag ook niet in bed. Konijn stond buiten. Hij had zijn stukje in zijn hand.

Prent 11

Ze zeiden sorry tegen elkaar. Ze legden de twee stukjes samen. En wat zagen ze toen ... ?

Prent 12

... een foto van hen allebei!

'Prachtig!' zeiden Beer en Konijn blij.

3. Verrijkte versie van hetzelfde verhaal: Landa, N., & Warnes, T. (2013). Sorry! Utrecht: Veltman Uitgevers.

Prent 1

Beer en Konijn waren de beste vrienden van de hele wereld. Ze woonden in hun Beer-Konijnhuis. Ze maakten hun Beer-Konijneten in hun Beer-Konijnkeuken. Die zag er best gezellig uit: met een gestreept tapijtje voor het fornuis, een ronde eettafel en een groene kast. Op de vensterbank stond een foto van Konijn en Beer. Konijn kon goed paddenstoelen bakken. Beer was beter in honingkoekjes maken. Wat gebruikte hij daar allemaal voor? Dat kan je zien op de prent: meel, eieren, boter en honing.

Prent 2

's Nachts sliepen ze in hun Beer-Konijnstapelbed, elk onder een dekbed met vierkantjes. Konijn sliep onder. Op zijn nachtkastje stonden een wekker, een fotokader en een lantaarn. Naast zijn bed lag een boek. Misschien hield Konijn wel van lezen. Beer sliep boven, omdat hij beter kon klimmen.

's Zomers woonden ze in hun boomhut. Konijn las Beer verhalen voor, want Konijn was de beste in voorlezen. Hier was hij bezig met een verhaal over konijnen. Dat kan je zien aan de kaft. Samen dronken ze een glaasje limonade en genoten ze ervan om buiten te zitten. Het was geweldig om een goede vriend te zijn en een goede vriend te hebben.

Prent 3

Op een zomerse morgen zag Konijn iets glimmen en glanzen in de zon. Hij nam meteen zijn verrekijker om het beter te kunnen zien. 'Kijk, Beer!' zei hij. 'Wat is dat daar beneden?' Beer liet Konijn in de mand naar beneden zakken en klom uit de boom. Ze renden naar het vreemde ding. Het was zilvergrijs en lag te glinsteren in de zon.

Prent 4

Beer stond over het ding gebogen en bekeek het eens goed. Hij had nog nooit zoiets moois gezien: zilvergrijs, blinkend, met een knoop erin en een touwtje eraan. 'Kijk nou!' zei hij. 'Het is een foto van mij! Moet je mijn pluizige berenoren eens zien!'

Konijn pakte het ding en keek ernaar. 'Nietes,' zei hij. 'Het is een foto van mij! Zie je mijn mooie lange oren niet?'. Hij keek bewonderend naar zichzelf.

Prent 5

'Jij snapt er niks van,' zei Beer en hij greep het glimmende ding. 'Dat zijn kleine, ronde, pluizige berenoren. Dit is mijn foto!'

Konijn graaide en Beer sjoerde en Konijn duwde en Beer trok. Konijn zweette omdat hij zo hard duwde en trok. En samen scheurden ze het glimmende ding doormidden.

Prent 6

Toen liepen ze allebei boos weg ... ieder met hun eigen kleine stukje foto.

Prent 7

Konijn was woedend! Hij stampte naar het Beer-Konijnhuis en sloeg de deur dicht. Toen hing hij het glimmende ding met plakband aan de muur, zodat hij ernaar kon kijken en vol trots zei hij: 'Wat een prachtige lange oren!'

Toen ging hij naar bed. Wat kon hij anders doen, zo helemaal alleen in het Beer-Konijnhuis? Daar zat hij dan, boos, met zijn armen gekruist, met de wekker op zijn bed en zijn boek naast zich. Hij kon niet slapen.

Prent 8

Intussen klom boze Beer in de boomhut en hing zijn stukje glimmend ding met een spijker aan de muur. Hij ging op de bank zitten en keek bewonderend naar zichzelf en zijn ronde, pluizige oren. Toen keek hij naar beneden naar het Beer-Konijnhuis. 'Zo'n vriend hoef ik niet meer,' mopperde hij.

Prent 9

Het werd avond en het werd nacht. De lantaarn van Konijn bleef branden. Zijn boek bleef dicht. Hij bleef naar de wekker kijken. Konijn kon niet slapen en hij was ook niet meer boos. 'Wat stom van mij!' zuchtte hij. 'Wat zou het fijn zijn als Beer hier was, dan kon ik hem een mooi verhaaltje voorlezen.'

Boven, in de boomhut, staarde Beer naar de maan. Hij was verdrietig en voelde zich alleen, net als Konijn. 'Wat kan ik doen om ervoor te zorgen dat Konijn weer gelukkig wordt en weer mijn vriendje wil zijn?' dacht hij.

Prent 10

Toen kreeg Beer een idee. Hij pakte zijn stukje van het glimmende ding en klom naar beneden. Zachtjes trippelde hij naar het Beer-Konijnhuis.

Maar Konijn lag ook niet in bed. Er brandde licht en de deur stond open. Hij stond in de deuropening, met zijn kleine stukje glimmend ding in zijn hand.

Prent 11

Toen hij Beer zag, liep hij naar hem toe en fluisterde: 'Sorry, Beer. Jij mag mijn foto hebben!' 'Nee, hoor. Ik moet sorry zeggen!' zei Beer en hij gaf zijn stukje foto aan Konijn.

Ze gingen bij elkaar zitten en keken naar de glimmende stukjes foto. En wat zagen ze toen...?

Prent 12

... een foto van hen allebei!

'Prachtig!' zeiden Beer en Konijn blij.